

**Міністерство освіти і науки України
Ministry of Education and Science of Ukraine
Близькосхідний технічний університет
(Middle East Technical University (METU) (Turkey)
Венеціанський Університет Ка-Фоскарі
(Ca' Foscari University of Venice) (Italy)
Інститут філософії НАН України
Institute of Philosophy of the National Academy of Sciences of Ukraine
Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова
M.P.Dragomanov National Pedagogical University
Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара
Oles Honchar Dnipro National University**

БЕЗПЕКА В СУЧАСНОМУ СВІТІ

**МАТЕРІАЛИ
Міжнародної наукової конференції**

27-28 вересня 2019 р.

Proceedings of the International Scientific Conference
Security in Contemporary World
Dnipro, Ukraine
September 27-28, 2019

**Дніпро
2019**

пеки на дорогах, мінімального рівня безпеки для користувачів тунелів понад 500 м., підтримки скоординованого і послідовного розгортання і використання інтелектуальних транспортних систем [1, стор. 192-194].

Інфраструктура для мультимодальних перевезень повинна забезпечити постійний пасажиропотік за рахунок всеохоплюючої мережі з відповідним обладнанням та наявність телематичних прикладних програм на автобусних станціях, залізничних вокзалах, в аеропортах і, у відповідних випадках, у морських та внутрішніх портах.

Вимоги до інфраструктури базової мережі вимагають наявності та використання інноваційних технологій, телематичних додатків, управлінських та регулюючих заходів з управління інфраструктурою для забезпечення ефективного використання ресурсів транспортної інфраструктури для пасажирських та вантажних перевезень.

Відповідність базової інфраструктури вимогам до комплексної інфраструктури, яка, на додачу, доповнюється вимогами до дорожньо-транспортної інфраструктури: 1) наявність зон відпочинку на автомагістралях приблизно кожні 100 км – відповідно до потреб суспільства, ринку і навколишнього середовища, забезпечення відповідного місця для паркування комерційним користувачам доріг із відповідним рівнем безпеки; 2) розбудова інфраструктури для забезпечення альтернативними екологічно чистими видами палива.

Враховуючи вищезазначене та перспективи розвитку, проектування, будівництва та модернізації об'єктів дорожньо-транспортної інфраструктури міста або окремо взятого регіону пропонується розглянути Типовий проект науково-дослідної роботи в цій галузі.

Алгоритмом дослідження передбачено обстеження інтенсивності транспортних потоків та пасажиропотоків на маршрутах наземного транспорту загального користування міста або окремо взятого регіону.

Метою виконання такого проекту є дослідження закономірностей процесів дорожньо-транспортної інфраструктури міста або окремо взятого регіону [2] та розробка методики щодо оптимізації транспортної мережі, розташування об'єктів дорожньо-транспортної інфраструктури та структури дорожнього одягу автодоріг міста або окремо взятого регіону.

Список використаних джерел

1. *Розвиток транспорту з метою відновлення і зростання української економіки : наукова доповідь / за ред. д-ра екон. наук О.І. Никифорук ; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозув. НАН України». – К., 2018. – 200 с.*
2. *Тишкевич М.М. Дослідження закономірностей процесів транспортної інфраструктури окремо взятого регіону / М.М. Тишкевич // LXXV науково-практична конференція науково-педагогічних працівників, аспірантів, студентів та структурних підрозділів університету. Тези доповідей. - К.: НТУ, 2019. - С.236.*

А. Х. Дейнеко, І. Г. Біленька

БЕЗПЕКА СПОРТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДИНИ

На сучасному етапі розвитку та організації освітнього процесу з фізичної культури й спорту значна увага приділяється техніці безпеки під час проведення занять/змагань. Заняття фізичною культурою та спортом належать до активних видів людської діяльності й можуть супроводжуватися травматизмом. Сучасна фізична культура та спортивна діяльність є складними, багаторівневими, соціально значимими явищами, що містять ряд серйозних протиріч. З одного боку, раціональні заняття фізичними вправами і спортом сприяють зміцненню і збереженню здоров'я, гармонійному фізичному розвитку і функціональному вдосконаленню організму людини, з іншої – спорт, як вид діяльності, до певної міри провокує виникнення

різних порушень в стані здоров'я тих, що займаються. Поступове зростання спортивних результатів і вимог на заняттях фізичною культурою вимагають значних фізичних і психоемоційних навантажень від організму тих, що займаються. В свою чергу, це може призвести до виникнення різних видів травм [4].

Аналіз навчально-методичної літератури не виявив даних про травматизм у процесі занять фізичною культурою і спортом, як цілісної розробленої проблеми. Необхідно відмітити, що профілактична спрямованість української охорони здоров'я обумовлює проведення комплексу попереджувальних заходів для збереження і зміцнення здоров'я людини. У ці заходи входить величезна по своїх масштабах система по профілактиці травматизму, зокрема при заняттях спортом і фізичною культурою. Виникнення ушкоджень у процесі занять спортом та фізичною культурою, протирічать оздоровчим завданням системи фізичного виховання. Хоча, як правило, ці травми не є небезпечними для життя, вони відбиваються на загальній і спортивній працездатності спортсмена, виводячи його на тривалий період з тренувань та занять і нерідко вимагаючи багато часу для відновлення втраченої працездатності [1]. Тому профілактика травматизму в процесі фізичного виховання дітей та підлітків є одним із найважливіших питань організації навчально-виховної роботи, яка можлива за відповідних умов організації навчального процесу. Слід зазначити, що травми найчастіше виникають у результаті порушення відповідних організаційних, методичних вимог викладачами та тими, що займаються.

Ушкодження, які можливо отримати під час заняття спортом на майданчиках та в залах, називаються спортивним травматизмом. У праці Зеніної І. В. [3] констатується, що серед усіх видів травм на долю спортивного травматизму припадає 2%. Автор звертає увагу на те, що загальну масу спортивних пошкоджень складають удари та розтягнення (до 80%) і характерним для спортивного травматизму є залежність виду травми від спортивної спеціалізації (табл. 1).

Таблиця 1. Розподіл спортивних ушкоджень по видам спорту

Вид спорту	Удари	Пошкодження м'язів	Розтягнення м'язів	Вивихи та пошкодження	Переломи	Струс мозку	Потертості, поранення	Інші пошкодження
Гімнастика	27,9	11,2	37,6	4,7	2,0	1,8	14,0	0,8
Легка атлетика	26,1	14,3	36,8	3,0	0,8	1,0	16,6	1,4
Футбол	48,5	5,0	25,5	3,0	1,7	0,8	14,0	1,5
Волейбол	42,4	4,2	38,5	5,2	1,5	0,5	14,5	1,2
Рукопашний бій	32,3	8,7	40,8	3,5	4,3	0,8	7,5	2,1
Прискорене пересування	23,4	3,5	21,9	0,8	2,2	2,5	31,2	14,5

У зв'язку з цим слід відмітити, що важливою мірою профілактики травм являється раціональна підготовча частина тренувального заняття, сутність якої полягає в підготовці, розігріві м'язів, суглобів, зв'язок, а також підготовці внутрішньої системи і всього організму до роботи. Нерідко причиною травм може бути порушення санітарно-гігієнічних умов на спортивних спорудах, неякісний спортивний інвентар та обладнання. Слід також зазначити, що ускладнення спортивних травм викли-

кається відсутністю кваліфікованої допомоги в перші хвилини і навіть секунди після нещасного випадку. Тому елементарні знання, навички та своєчасна допомога потерпілому може значно покращити його стан або навіть врятувати життя [3; 2].

Таким чином, для попередження спортивних травм під час занять фізичною культурою і спортом необхідно застосовувати комплексні профілактичні заходи: покращення підготовки тренерів з питань організації та методики тренувань спортсменів, підвищення відповідальності тренерів, медичних працівників та адміністрації спортивних шкіл за відповідне навчання та організацію місця проведення тренувань і змагань, та орієнтуючи дітей до занять певним видом спорту слід враховувати генетично обумовлені не лише рухові, а й їх нервово-психічні здібності.

Список використаних джерел

1. Варвінська Н. До викладання курсу «Педагогічні основи профілактики спортивного травматизму» для студентів факультету фізичного виховання // Матеріали IV Міжнародний науковий конгрес «Олімп. спорт і спорт для всіх: проблеми здоров'я, рекреації, спорт. мед. та реабілітації». – К, 2000. – С. 38-41. 2. Дейнеко А.Х., Марченков М.К. Гімнастика і методика викладання / А.Х. Дейнеко, М.К. Марченков. – Харків: ХДАФК, 2013 - 166 с. 3. Зеніна І.В. Заходи попередження травматизму під час занять спортивною гімнастикою. Методичні рекомендації для студентів, які займаються спортивною гімнастикою / Уклад. : І.В. Зеніна. – К.: НТУУ «КПІ імені Ігоря Сікорського», 2017. – 38 с. 4. Попередження травматизму в фізкультурній діяльності студентів ВНЗ [Електронний ресурс] / Мужичок В.О., Слобожанінов П.А. // Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича – Режим доступу https://knowledge.allbest.ru/sport/3c0b65625a3ac68b5c53a99521216d27_0.html <https://disted.edu.vn.ua/courses/learn/5060>.

**О. М. Горошко, М. А. Ежнед, О.І. Захарчук,
М. Р. Матушак, І.М. Сахацька**

БЕЗПЕКА ПРИ ЗАСТОСУВАННІ ЛІКІВ У РАМКАХ ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ ОПІКИ

Контроль за безпекою ліків є важливим етапом у медичній практиці, що підтверджує його існування ще в Древній Греції та Єгипті. Вже у середні II ст. н. е. в багатьох державах було запроваджене право членам визнаних медичних співтовариств перевіряти аптекарські товари із можливим знищення неякісної продукції. Безпека ліків – це комплексне поняття, що полягає у забезпеченні якості ліків на всіх етапах їх обігу з метою вилучення або мінімізації виникнення токсичних та побічних ефектів при самостійному чи одночасному застосуванні з іншими ліками і компонентами їжі.

Існування законодавчої бази, яка містить основні положення стосовно фармацевтичного нагляду вказує на те, що в Україні приділяється значна увага покращенню безпеки та якості лікарських засобів. Враховуючи статистику, згідно якої в Україні при амбулаторному лікуванні у 30 % хворих виникають побічні дії на лікарські засоби, можна вважати, що з тих чи інших причин не досягається безпека при застосуванні ліків у рамках фармацевтичної опіки.

Після встановлення діагнозу і призначення лікування, лікар направляє пацієнта до фармацевта, який повинен забезпечити його якісними лікарськими засобами. Власне з цього періоду відповідальність за безпеку вживання лікарських засобів несе фармацевт. Тому спеціаліст зобов'язаний переконатися, що пацієнт знає як застосовувати ліки згідно з призначенням лікаря і як їх зберігати. Однак, за результатами опитування фармацевтичних працівників визначили, що лише 30% людей цікавить інформація щодо застосування та зберігання ліків в домашніх умовах, 60% відмовляються вислухати, мотивуючи тим, що самі все прочитають